

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/56/2018
Identifikačné číslo spisu: 1514202608
Dátum vydania rozhodnutia: 10.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1514202608.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu BENCONT INVESTMENTS, s. r. o., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 36 432 105, zastúpeného JUDr. Jozefom Boledovičom, advokátom, so sídlom Úzka 578/4, 900 41 Rovinka, proti žalovanej OTP Banka Slovensko, a. s., so sídlom Štúrova 5, 813 54 Bratislava, IČO: 31 318 916, o zaplatenie 3.775,42 Eur s príslušenstvom a odmenou zo zmenky, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 3CbZm/325/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4CoZm/46/2017-177 z 8. februára 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanej n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 4CoZm/46/2017-177 z 8. februára 2018 (ďalej aj „rozsudok“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V č. k. 3CbZm/325/2014-129 z 15. júla 2016 (ďalej aj „súd prvej inštancie“) a žalovanú zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania 179, 92 Eur.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že postupom za aplikácie ust. § 471 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení účinnom od 1. júla 2016 (ďalej aj „CSP“) v spojení s ust. § 214 ods. 1 OSP a bez nariadenia pojednávania potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, a to stotožniac sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu (§ 219 ods. 1, 2 OSP) a konštatujúc správnosť dôvodov pre ponechanie zmenkového platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava V č. k. 1Zm/60/2014-19 z 19. mája 2014 (ďalej aj „zmenkový platobný rozkaz“) v platnosti.

3. Odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu

stotožnil a v podrobnostiach naň odkázal v zmysle ust. § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody.

4. Odvolací súd súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že zmenka je vždy previazaná s určitou kauzou, má funkciu platobnú a zabezpečovaciu, čo však nič nemení na skutočnosti, že zmenka je abstraktným záväzkom, ktorého majiteľ nie je povinný preukazovať dôvod záväzku a ani výšku pohľadávky tak, ako to správne uviedol súd prvej inštancie, keď odkázal na prepojenie zákona zmenkového a šekového č. 191/1950 Zb. (ďalej aj „zákon č. 191/1950 Zb.“) k lex generalis - Občianskemu zákonníku v ustanovení § 495. Za duplicitné považoval vyjadrovať sa jednotlivo k obsiahlym námietkam žalovanej, nakoľko súd prvej inštancie sa venoval každej jednej námietke vyčerpávajúcim odôvodnením, s ktorým sa odvolací súd stotožnil. Odvolací súd sa preto obmedzil len na posúdenie jednotlivých odvolacích dôvodov.

5. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) OSP odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď mal za to, že zmenka bola predložená jej oprávneným majiteľom, ktorý svoj nárok preukázal nepretržitým radom indosamentov a preukázal splnenie povinností podľa zákona č. 191/1950 Zb., potrebných na uplatnenie postihu proti indosantovi. Žalobca preukázal nadobudnutie zmenky rubopisom od jej predchádzajúceho majiteľa I. K., U. G. C., pričom v súlade s článkom I § 14 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb. s rubopisom na nového majiteľa prešli všetky zmenkové práva, vrátane práva vyplniť blankozmenku. Žalobca ako oprávnený vlastník zmenky doplnil na zmenke chýbajúce údaje a listinnými dôkazmi preukázal, že zaslal dlžníkovi výzvu na zaplatenie zmenky, ktorá zostala bez výsledku, a teda mal oprávnenie uplatniť svoj nárok voči indosantovi. Vzhľadom na to, že žalovaná ako indosant opomenula svoj garančný záväzok za zmenku vylúčiť, ďalšie kroky žalobcu boli len oprávneným výkonom jeho veriteľského práva k zmenke. K výške zmenkovej sumy a jej splatnosti súd prvej inštancie správne uviedol, že predložením rozhodcovského rozsudku, ktorým bola žalobcovi priznaná kauzálna pohľadávka zabezpečovaná zmenkou, bolo možné zistiť, v akej výške sa nachádza peňažný nárok žalobcu, a teda akú sumu bol oprávnený do zmenky doplniť. Žalobca vyplnil zmenku sumou, ktorá nie je v rozpore s priznanou výškou kauzálnej pohľadávky a splatnosť doplnil v súlade s dohodou o vyplňovacom práve.

6. K otázke prípustnosti kauzálnych námietok podľa článku I. § 17 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb. súd prvej inštancie správne konštatoval, že ide o prípustnú obranu zmenkového dlžníka, ktorá však závisí od schopnosti dlžníka preukázať vedomé alebo hrubo nedbanlivostné konanie na škodu dlžníka zo strany majiteľa pri jej nadobúdaní. Poukázal na to, že bola to práve žalovaná, ktorá prvýkrát zmenku indosovala rubopisom bez vylúčenia garančného účinku a následné rubopisy už len kopirovali spôsob prevodu zavedeného prvým indosantom. Žalovaná ako podnikateľka, obchodujúca v bankovom sektore, mala mať na zreteli „nuansy zmenkového práva“ a pri rubopisovaní zmeniek mala možnosť svoj garančný účinok vylúčiť, čo však opomenula. Po preskúmaní spisového materiálu, ktorý obsahuje rozsiahle vykonané dokazovanie vo veci dospel odvolací súd k záveru, že nebolo preukázané konanie na škodu žalovanej zo strany žalobcu ani prostredníctvom zmlúv o postúpení, ani prostredníctvom výšky odmeny za postúpené pohľadávky a napokon ani svedeckými výpoveďami. Za nesprávny odvolací súd označil názor, že vylúčenie zodpovednosti v zmluve o postúpení pohľadávky sa má vzťahovať aj na zmenkové vzťahy. Žalovaná v snahe „sanovať“ svoje pochybenie pri rubopisovaní zmenky sa snaží preukázať škodlivé alebo šikanózne správanie žalobcu, čo však preukázané nebolo a preto kauzálne námietky nie sú účinné. Neobstojí ani odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) OSP, nakoľko súd prvej inštancie správne posúdil všetky predložené dôkazy, z ktorých vyvodil správne skutkové závery a tie aj správne právne posúdil. Pokiaľ ide o posledný uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. b) OSP, teda že konanie má vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, tento odvolací dôvod žalovaná nijako ďalej nedefinovala, preto je obtiažne sa k nemu vyjadriť. V konaní na súde prvej inštancie však odvolací súd nezistil žiadnu vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

7. Vo vzťahu k otázke spotrebiteľskej ochrany, súd prvej inštancie konštatoval, že hoci o spotrebiteľskom charaktere príčinného vzťahu zmenky (kauzy zmenky) nepochybuje, zmenkový záväzok nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, ale výlučne ex lege z titulu garančného účinku indosamentu, ktorý žalovaná vyhotovila bez vylúčenia garancie. Keďže žalovaná (banka) sama

nie je spotrebiteľom, nemôže sa dovolávať ochrany, ktorú zákonná úprava priznáva len spotrebiteľovi. Predmet sporu preto nemá spotrebiteľský charakter.

8. Pokiaľ ide o predložené rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (č. k. 2 CoZm/3/2013-166 a č. k. 2Obdo/19/2014), na ktoré sa žalovaná odvoláva, odvolací súd má za to, že z odôvodnenia oboch rozhodnutí nijako nevyplýva, že by súdy dali žalovanej za pravdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky prijal dovolanie žalovanej z procesného dôvodu, akým bolo nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu. Dovolací súd sa nezaoberal hmotnoprávnou stránkou veci, pričom výhrady mal len voči nedostatočnému dokazovaniu vo veci námietok žalovanej, ktoré sú totožné s námietkami uplatnenými v tunajšom konaní. V prejednávanej veci sa však súd prvej inštancie zaoberal všetkými námietkami žalovanej a správne konštatoval oprávnenosť nároku žalobcu. Odvolací súd má za to, že žalovanou predložené rozhodnutia nijako nesvedčia jej tvrdeniam, keďže namietaný nedostatok odôvodnenia, ktorý akceptoval Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dôvod dovolania, je vadou, ktorou mohol trpieť rozsudok Krajského súdu v Košiciach, avšak súd prvej inštancie sa tejto chyby nedopustil.

9. K návrhu žalovanej na vyslovenie prípustnosti dovolania odvolacím súdom proti svojmu rozsudku, odvolací súd konštatuje, že nie sú splnené zákonom stanovené predpoklady uvedené v ust. § 238 ods. 3 OSP. Poukázal na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu má zásadný význam po právnej stránke vtedy, ak zahŕňa posúdenie právnej otázky, relevantné aj pre posúdenie iných, obdobných právnych vzťahov a je spôsobilé ovplyvniť všeobecnú rozhodovaciu činnosť súdov. Uvedený predpoklad je splnený predovšetkým v prípadoch týkajúcich sa právnej otázky judikatúrou vyšších súdov doposiaľ neriešenej (resp. riešenej nejednotne) alebo tam, kde odvolací súd posúdil určitú právnu otázku odlišne od konštantnej judikatúry, prípadne ak odvolací súd vzhľadom na nutnosť sa od súčasnej judikatúry odchýlil. Podľa názoru odvolacieho súdu, návrh žalovanej na pripustenie dovolania z dôvodov uvedených a z otázok položených v jej odvolaní, nepredstavuje riešenie závažných právnych otázok, ktoré doposiaľ judikatúrou vyšších súdov neboli posúdené alebo výklad ktorých v judikatúre vyšších súdov nie je ustálený alebo je odvolacím súdom riešený inak, ako ustálenou judikatúrou vyšších súdov. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a teda oprávnenie založiť prípustnosť dovolania proti svojmu rozhodnutiu nevyužil.

10. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorým sa domáhala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že v celom rozsahu zrušil zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V č. k. 1Zm/60/2014-19 z 19. mája 2014. Prípustnosť dovolania žalovaná založila na ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

11. Dovolateľka namietala, že odvolací súd nepripustil jej kauzálne námietky pre údajné nepreukázanie vedomého konania žalobcu na škodu dovolateľky. Za nesprávny označila záver odvolacieho súdu, že žalobca preukázal „dobromyseľnosť“, keď sa pokúsil vymôcť pohľadávky od pôvodných dlžníkov, skutočnosť ktorá - podľa záveru odvolacieho súdu - svedčí o nevedomosti žalobcu, že zmenky si môže uplatniť proti finančne schopnému indosantovi. Dovolateľka označila tento záver za nesprávny tvrdiac, že pokiaľ odvolací súd sám skonštatoval, že žalobca nepoznal obsah zmenky, tak sa pri jej nadobudnutí dopustil hrubej nedbanlivosti. Poukázala pri tom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. mája 2010 sp. zn. 5MOBdo 4/2009. Dovolateľka vyslovila názor, že odvolací súd nesprávne právne posúdil vedomé konanie žalobcu na škodu žalovanej a poukázala na rozhodovaciu prax NS SR, konkrétne jeho rozhodnutia vydané pod sp. zn. 2Obo/87/2009, 2Obo/17/2009, z ktorých vyplýva, že vyvodíť záver, že majiteľ zmenky konal pri jej nadobudnutí vedome na škodu dlžníka, je možné len z nepriamych dôkazov. Ďalej poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/799/2011 z 29. apríla 2013, v ktorom sa uvedený súd zaoberal okolnosťami, za existencie ktorých je daný predpoklad vedomého nadobudnutia na škodu dlžníka. Výtýkala súdu prvej inštancie, že dôkazy vyhodnotil izolovane, formálne, a nie aj v hlbšom kontexte, pričom odvolací súd závery súdu prvej inštancie len automaticky schválil a prevzal. Z vykonaných dôkazov dostatočne vyplýva, že žalobca sa dopustil pri nadobudnutí zmenky vedomého konania na škodu žalovanej v zmysle článku I §

17. zákona č. 191/1950 Zb. Z tohto dôvodu je toho názoru, že kauzálne námietky sú prípustné. Odvolaciu súdu ďalej vytykala, že žiadnym spôsobom nezohľadnil jej tvrdenia v odvolaní, podľa ktorých zmenka uplatnená žalobcom voči žalovanej nemá žiadnu kauzu, keďže žalobca si prostredníctvom zmenky uplatňuje voči žalovanej právo na kompenzáciu nevyožiteľnosti pohľadávok voči úverovým dlžníkom žalovanej, hoci takéto právo voči nej nemá.

12. Vedomé konanie na škodu dlžníka sa podľa dovolateľky posudzuje podľa článku I § 17 zákona č. 191/1950 Zb. z hľadiska subjektívneho vzťahu nadobúdateľa zmenky k prevodu zmenky v čase jej nadobudnutia a šikanóznym výkonom práva v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka sa posudzuje z hľadiska objektívnej spoločenskej prijateľnosti takéhoto konania, t. j. z hľadiska objektívnych celospoločenských hodnôt. Ustanovenie článku I § 17 zákona č. 191/1950 Zb. predstavuje dodatočný prostriedok ochrany pred nepoctivým nadobúdateľom zmenky, ktorý pôsobí popri § 3 Občianskeho zákonníka nad jeho rámec, a nie namiesto neho. Výklad súdov, ktorý vylučuje mimoprávne pravidlá správania, zakotvené vo všeobecnom predpise len preto, že zmenkový zákon obsahuje iné prostriedky obrany v článku I § 17, je formalistický a nesprávny. Nesprávnosť právneho názoru vo veci konajúcich súdov dovolateľka preukazovala odkazom na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 1735/07, sp. zn. III. ÚS 72/2010, sp. zn. III. ÚS 341/07, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. januára 2011, sp. zn. 1Obdo 59/2010, nález Ústavného súdu Českej republiky z 18. júla 2013, sp. zn. IV ÚS 457/10 a tiež rozsudok Vrchného soudu v Praze z 29. apríla 2013, sp. zn. 9Cmo 122/2013.

13. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí - podľa názoru dovolateľky - ignoroval názor NS SR vyjadrený v rozhodnutiach sp. zn. 2Obdo/87/2009 a sp. zn. 2Obdo/17/2009 a nevenoval zvýšenú pozornosť námietkam žalovanej v rozsahu konania žalobcu v rozpore s poctivým obchodným stykom a šikanóznym výkonom práva. Zároveň uviedla, že legitímne očakávala od odvolacieho súdu, že posúdi nesprávny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého na zmenkovo-právny vzťah nemožno aplikovať ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka ako *lex generalis*, keďže zmenkový zákon ako *lex specialis* obsahuje už v článku I § 17 zákona č. 191/1950 Zb. limitovanú reguláciu zneužitia práva, ktorá podľa súdu prvej inštancie vylučuje aplikáciu ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka.

14. Dovolaťka namietala aj skutočnosť, že odvolací súd namiesto toho, aby sa vysporiadal s právnym názorom NS SR v zrušujúcom uznesení sp. zn. 2Obdo/19/2014 ohľadne nutnosti posúdenia zmenky ako neplatnej, nakoľko v konaní uplatnená zmenka je zmenkou spotrebiteľskou, sa iba stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie v konštatovaní, že účastníkom tohto sporu nie je spotrebiteľ. Uviedla, že pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle obmedziť aplikáciu článku I § 17 odseku 1, druhej vety zákona č. 191/1950 Zb. len na tie prípady, kedy je zo zmenky žalovaným spotrebiteľ, výslovne by to v danom ustanovení zákona uviedol/uviesť musel. Poukázala na znenie daného ustanovenia, z ktorého dostatočne určito vyplýva, že zákonodarca mal v úmysle pripustiť kauzálne námietky vždy tomu žalovanému zo zmenky, komu zaviazanosť zo zmenky vyplynula v súvislosti (teda nie zo spotrebiteľskej zmluvy) so spotrebiteľskou zmluvou. So zreteľom na uvedené odvolací súd mal pripustiť námietky dovolateľky podľa článku I § 17 ods. 1, druhej vety zákona č. 191/1950 Zb., nakoľko dovolateľka je žalovaná zo zmenky, pričom jej zaviazanosť vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nesporné je tiež, že zmenka vznikla na základe dohody o vyplňovacom práve k zmenke ako zabezpečovací inštitút k spotrebiteľskému úveru.

15. Dovolaťka zároveň uviedla, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu považuje za nezákonný, spočívajúci na nesprávnom právnom posúdení veci v podstatných právnych otázkach, ktoré v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli jednoznačne vyriešené podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Ďalej namietala, že rozsudok ignoruje závery spoločného stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia NS SR z 20. októbra 2015, publikovaného pod č. R 93/2015 a závery nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 457/2010, v ktorom bolo vyslovené pravidlo, že zákaz zneužitia práva je silnejší, ako dovoľenie dané právom, čo znamená, že súdy nesmú poskytnúť ochranu výkonu práva, ktoré je jeho zneužitím.

16. Žalobca sa k dovolaniu žalovanej písomne nevyjadril.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ust. § 429 ods. 2 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

18. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

18.1. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

18.2. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

18.3. Podľa ustanovenia § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

18.4. Podľa ustanovenia § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

18.5. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

18.6. Podľa ustanovenia § 434 CSP, dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

19. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Z ustanovenia § 419 CSP *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne uvedené ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu vid' napr. sp. zn. III. ÚS 474/2017) a len dovolací súd je oprávnený rozhodnúť o splnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v ust. § 420 CSP alebo § 421 ods. 1 CSP (vid' aj sp. zn. I. ÚS 438/2017).

20. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 432 CSP.

21. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľky vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľka vymedzila v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

22. Dovolateľka prípustnosť dovolania odvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Pokiaľ dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd doposiaľ ešte nezaoberal, tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľky ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018). CSP v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľku, a nie dovolací súd. Právne otázky takto dovolateľkou v dovolaní nenastolené a nekonkretizované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Nie je úlohou dovolacieho súdu, aby na základe tvrdení žalovanej konkretizoval a naformuloval otázku. Dovolací súd tiež nemôže svoje rozhodnutie založiť na hypotézach a domnienkach, akú asi otázku mala dovolateľka na mysli, ktorou sa dovolací súd doposiaľ vo svojej rozhodovacej praxi nezaoberal.

23. Dovolateľka sa v dovolaní v podstate zaoberala vecnou správnosťou viacerých právnych záverov súdov (právnym posúdením prejednávanej veci), pričom za nesprávny označila právny záver obidvoch súdov o nepreukázaní vedomého konania žalobcu na škodu dovolateľky. Za nesprávne právne posúdenie veci považovala dovolateľka aj záver obidvoch súdov, že záväzok žalovanej nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a ďalej neaplikovanie ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka a § 265 Obchodného zákonníka. Vychádzajúc z obsahu dovolania, konkrétnu otázku, majúcu pre rozhodnutie odvolacieho súdu kľúčový význam, dovolateľka však - podľa názoru dovolacieho súdu - presne nevymedzila a nekonkretizovala.

24. Úlohou dovolacieho súdu nie je, aby svojim výkladom textu dovolania fakticky dopĺňal, či domýšľal niektoré jeho náležitosti. V prípade absencie vymedzenia kľúčovej právnej otázky, ktorú dovolací súd doposiaľ neriešil, nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesno-právnych a hmotno-právnych otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania uvedenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Vychádzajúc z obsahu dovolania dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľka nevymedzila dovolací dôvod spôsobom uvedeným v ust. § 432 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 421 tohto právneho predpisu. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako napr. sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

25. Námieta žalovanej, že odvolací súd a aj súd prvej inštancie nepostupovali spôsobom uvedeným v rozhodnutí NS SR sp. zn. 2Obdo/19/2014 v identickej veci a tiež v rozhodnutiach sp. zn. 2Obo/17/2009, sp. zn. 2Obo/87/2009, sp. zn. 1Obdo/59/2010 a 5MObo/4/2009, resp. v zmysle spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia a obchodnoprávneho kolégia NS SR č. 93/2015 a tým sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, zodpovedá skôr dovolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP, a nie dovolateľkou uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP (pozn. dovolacieho súdu). K uvedenému dovolací súd uvádza, že v prípade uznesenia NS SR sp. zn. 2Obdo/19/2014 išlo o zrušujúce uznesenie dovolacieho súdu, pričom prípustnosť dovolania v ňom bola založená na nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (Krajského súdu v Košiciach) z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia. Tvrdenie žalovanej, že NS SR v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/19/2014 vyslovil právny záver týkajúci sa hmotnoprávneho charakteru indosovanej zmenky, nie je správne. V citovanom rozhodnutí NS SR len podotkol, že z obsahu spisu sa mu javí, že v danom prípade by mohlo ísť o spotrebiteľskú zmenku. Neuviedol však pre nižší súd záväzný právny záver, že sa skutočne jedná o spotrebiteľskú zmenku, na základe akých dôvodov k takémuto záveru dospel a aké to vyvoláva právne následky. Uvedeným rozhodnutím NS SR bolo zrušené rozhodnutie odvolacieho súdu len z procesného dôvodu, a to pre procesné pochybenie odvolacieho súdu, ktorým bola nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia pre absenciu relevantného odôvodnenia rozhodnutia, a nie pre nesprávne právne posúdenie veci, na čo poukázal v odôvodneniach

svojich rozhodnutí už súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd. Uvedené rozhodnutie potom nemôže predstavovať rozhodnutie dovolacieho súdu, ktorým sa odvolací súd pri riešení právnej otázky (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. K argumentácii dovolateľky, v ktorej namietala odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 1Obdo/59/2010 a 5MOBdo/4/2009, resp. od spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia a obchodnoprávneho kolégia NS SR č. 93/2015, dovolací súd uvádza, že v tejto časti dovolanie žalovanej nespĺňa požiadavky uvedené v ustanovení § 432 ods. 2 CSP. Dovolaiteľka v dovolaní zákonom predpísaným spôsobom nevymedzila, v čom považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne vo vyriešení tej-ktorej právnej otázky, významnej pre rozhodnutie vo veci samej, a zároveň neuviedla, ako mal odvolací súd podľa jej názoru nastolenú právnu otázku správne riešiť. Pri vymedzení dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 CSP nepostačuje konštatovanie dovolateľky, že považuje právny názor odvolacieho súdu za nesprávny, prípadne že nesúhlasí s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Len pre úplnosť dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že dovolateľkou uvádzané spoločné stanovisko na prejednávajúcu vec ani nedopadá, keďže sa s ním mal zjednotiť len postup súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie s nízkou hodnotou sporu, s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, pričom v posudzovanom prípade sa nejedná ani o konanie podľa Nariadenia č. 861/2007 a ani o ochranu spotrebiteľa, keďže žalovaná vystavila zmenku pri svojej podnikateľskej činnosti. Rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Obo/17/2009 a sp. zn. 2Obo/87/2009 nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania žalovanej v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pretože sa nejedná o rozhodnutia dovolacieho súdu (ide o rozhodnutia odvolacie). Rovnako odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí súdov iného štátu, nezakladá prípustnosť dovolania žalovanej podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP (viď sp. zn. 3Obdo/1/2018, sp. zn. 5Obdo/4/2018).

26. S poukazom na to, že prípustnosť dovolania žalovanej nie je daná podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP a ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

27. Len pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v preskúmvanej dovolacej veci žalovanou uplatnené námietky (vrátane rozhodnutí, na ktoré sa v dovolaní odvoláva) už boli predmetom dovolacieho prieskumu v skôr vydaných rozhodnutiach NS SR (viď napr. sp. zn. 5Obdo/57/2018, sp. zn. 1Obdo/4/2018, sp. zn. 1Obdo/6/2019, sp. zn. 1Obdo/1/2018 a sp. zn. 3Obdo/64/2018, sp. zn. 4Obdo/94/2018), pričom na záveroch v nich vyslovených dovolací súd zotrúva aj v preskúmvanej veci.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.